

ÇORBA DAYANIŞMASI



★ BEN DAVIS ★

tudem

ÇORBA DAYANIŞMASI



BEN DAVIS

ÇORBA DAYANIŞMASI

© 2022, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2020, Ben Davis
kapak resmi © 2020, Julia Christians

İlk baskı 2020 yılında, İngiltere’de *The Soup Movement* adı ile Oxford University Press tarafından gerçekleştirilmiştir.

YAZAR: Ben Davis
TÜRKÇELEŞTİREN: Mert Doğruer
EDİTÖR: Yağmur Yavaş Aydın
SON OKUMA: Barış İnce
GRAFİK UYGULAMA: Sezer Gök

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malhköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 284 18 14

Birinci Baskı: Mart 2023 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-771-7

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.



Ben Davis

Kitapları yayımlanmış ödüllü bir yazar olmadan önce, radyo programları ve çeşitli dergiler için şakalar ve eskizler yazdı, kütüphanecilik ve postacılık yaptı. Yazmadığı zamanlarda düzenli olarak okullarda yaratıcı yazı atölyeleri düzenleyen Ben Davis, eşi ve oğluyla Staffordshire'da yaşıyor ve boş zamanlarında köpeğine saçma kostümler giydirmeyi seviyor.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Ultra Çocuk ile Harika Köpek (roman)

Babam Nasıl Fenomen Oldu? (roman)

Sevgili Okur,

Haberleri izliyor musun hiç? Tavsiye etmem. Ben günlük üzüntü ve kaygı dozumu genellikle haberlerden alırım. Tabii *breakdance* yapan bir köpek veya futbol maçlarının sonucunu bilen bir gelincik hakkında haberler yapıyorlarsa başka. Onlar şahane oluyor.

Ama dünyada kötü şeylerin olup bittiğini izleyince kendinizi güçsüz hissedebilirsiniz, bunca karanlık varken elinizden hiçbir şey gelmezmiş gibi. Eh, sevgili okur, ben buraya sana bunun yanlış olduğunu söylemeye geldim. Bak, sen bir fark yaratabilirsin. Bu farkın dev bir şey olması şart değil. Birilerine ayakkabılarını beğendiğini söylemek veya çok seveceklerini düşündüğün bir kitabı ödünç vermek gibi basit şeyler de olabilir. İnsanlara iyilik yaptığınızda siz de kendinizi iyi hissedersiniz, değil mi? Sonra da bu iyi hissi sürdürebilmek için daha çok iyi şey yapmanız gelir. Ayrıca o iyilik yaptığımız insan var ya? Onun da başkasına iyilik yapma ihtimali artar. İşte o zaman, ufaktan ufaktan, dünyanız birazcık güzelleşir.

Bu kitabın konusu da en azından kısmen bu. Konu, ne kadar küçük de olsa bir fark yaratabilmek. Konu, elinizden geldiğince nazik olmak ve iyi bir şey yaptığımızı bildiğinizde duyduğunuz, o bir kâse nefis çorba kadar sıcak ve doyurucu hissi aramak.

Okuduğunuz için teşekkürler!

Ben Davis

Bu öykü, bisikletinin arkasında Oxford'un evsizlerine çorba dağıtarak gerçek hayatta “Çorba Dayanışması” başlatan Richard Brabin'in çalışmasından esinlenilmiştir.

*Böylece birlikte büyüdük biz,
Yapışık bir çift kiraz gibi, görünürde bölünmüş,
Ama bölünürken birlik olmuş,
Tek saptan çıkan iki güzelim meyve.*

William Shakespeare, *Bir Yaz Gecesi Rüyası*

BİR



Güneşe karşı elimi gözlerime siper ederek ağaca bakıyorum. Kedi gerçekten fena hâlde mahsur kaldı. Komşunun köpeğinin bu kediyi kovalayıp oraya kaçırdığını gördüm ve şimdi kedi aşağı inemiyor. Onun miyavlayışını, iniltilerini duyabiliyorum. Öff. Benim indirmem gerekecek, değil mi?

İndirmek istemiyorum. Kedilere o kadar bayılmam, hele yüksekliklere hiç bayılmam. Ama seçim şansım da yok gibi. Karışık bir durum.

Yardıma gelen var mı diye çıkmaz sokağa son defa göz atıyorum ama etraf ıssız. Onca yılı şehirde geçirdikten sonra, bu sessizlik tekinsiz geliyor. Yaklaşık altı aydır burada, Pondstead'de yaşıyoruz. Annem buranın havasını daha temiz buluyor. Bilemiyorum, belki öyledir. Güzel ve sakin bir yer, ayrıca evimizin arkasında insanların at bindiği bir arazi var fakat Pondstead biraz sıkıcı da sayılır.

Alnımı elimin tersiyle siliyorum. Hava sıcak bugün. Ara sıra araziden soğuk bir esinti gelse de etkisi beraberinde getirdiği at kakasıyla sıfırlanıyor.

Ayağımı koyacak bir yer bulup en alt dala ıkıyorum. Abi, bu ağaç kocaman, en az bizim ev kadar vardır kesin. Kr edici güneş işığının karşısında gözlerimi kısıp yukarı çıkış rotamı planlıyorum. Ağaçlara pek sık tırmanan biri değilimdir. Őehirdeyken, en yakın arkadaşım Ross epey iyi tırmanırdı. O burada olsaydı kedi çoktan aşağıdaydı.

Sallanarak da olsa doğrulup kendimi hemen üstteki dala çekiyorum. “Pisi pisi,” diyorum. “Hadi in aşağı, hı? Őu Jordan kardeşini bir dinle ya.”

Kedi bana sanki onu boğmaya gidiyormuşum gibi bakıyor. Yine de tırmanmaya devam etmem lazım. Ayaklarımı sürüyerek gövdeye geçip bir sonraki dala tırmanmak için ağacın öteki tarafına uzanıyorum. Artık bayağı yukarıdayım. Aşağı baktığımda midem ağzıma geliyor.

Yavaş yavaş yukarı tırmanıyorum, ta ki kedinin durduğu dalın öteki yanındaki dala oturana kadar. Bu kediyi biliyorum. Geçen gün bir karatavuğa saldırmak üzereyken görünce korkutup kaçırmıştım. Okşamaya çalışmak için uzanıyorum.

RRRAAAOOOVV!

Ahh! Lanet hayvan resmen tırmaladı elimi. Kanattı da!

“Ne derdin var senin ya? Ben sana burada yardım etmeye çalışıyorum!”

Kedi sanki bir dahakine boğazıma saldıracakmış gibi pis pis bakıyor bana.

En sakinleştirici sesimle konuşmaya çalışarak, “Bak,” diyorum. “Korktuğunu biliyorum. Ben de korkuyorum. Ama yardım etmeme izin verirsen seni saç salim aşağı indiririm, sen de istediğin kadar kuşu kovalarsın.”

Hmm. Bu belki de işe yaramıştır. Kedinin sırtı az önceki kadar kavisli durmuyor artık. Bir kez daha denemenin zamanı geldi. Çabuk hareket edeceğim ki etimden bir parça daha koparmaya vakti olmasın. Bir... İki... Atılıp kediyi yakalıyorum ve yanıma çekiyorum. Hayvan, tutulup tekneye atılmış balıklar gibi çılgınca debeleniyor. Onu var gücümle sımsıkı tutsam da, AAAAHH! Dengemi kaybedip düşecekken son anda kafamı ağacın gövdesine vurarak durabiliyorum.

Kedi nihayet sakinleşiyor. Yakaladım onu. Rahatlama hissi tüm vücudumu kaplıyor. Kendimle gurur duyuyorum. Bir yıl önce bir ağaca asla böyle tırmanamazdım. Böyle bir şeye kalkışamazdım bile. Kendimi tebrik etmek için bir an duruyorum. Fiziksel bir şey yapmıyorum tabii. Bu kedinin üstünden tek bir parmağımı bile kaldırırsam yüzümü falan çiğneyebilir.

“Evet,” diyorum. “Hadi ölmeden aşağı inmeye çalışalım bakalım, olur mu?”

Tam da kendimi alttaki dala nazikçe bırakacakken...

“JORDAN MITCHELL TURNER, N’APIYORSUN SEN O AĞAÇTA?”

Eyvah. Eyyyyyyvah eyvah.

“İN ORADAN AŞAĞI!” diye ciyaklıyor annem. “Dur, inme. İtfaiye çağıracağım.”

“Lütfen çağırma!” diye sesleniyorum. “Ben kendim inebilirim.”

“Hadi be sen de!” diyor. “Kaybolma bir yere, merdiveni getiriyorum.”

Alışverişi nasıl yaptı da beş dakikada bitirebildi? Her şeyi saatte beş yüz kilometre hızla mı yapıyor?

Annem evin yan tarafına doğru gidip gözden kayboluyor, sonra bir merdivenle geri dönüp merdiveni ağaca dayıyor. “Tamam, tutuna tutuna in lütfen ve tüm kutsallar aşkına, DİKKATLİ OL.”

Ben yolun yarısını inmişken, annem kolumun altına kısırdığım kediyi fark ediyor. Kedi korkudan felç olmuş gibi.

Annem, “Bırak o şeyi hemen!” diye haykırıyor ama duymazdan geliyorum. Kedilerin güya dokuz canlı olduklarını bilsem de onu bu yükseklikten aşağı bırakmam.

Aşağı indiğimde annem kediyi alıp yere koyuyor, kedi de son hızıyla hemen uzaklaşıyor. Hareket etmeme fırsat kalmadan, annem yaralı elimi kavramış durumda.

“Bunu o hayvan mı yaptı? Aman Tanrım, ya sen niye öyle hain bir şeye yardım etmeye kalktın ki?”

Altı aydan uzun süre önce verdiğim sözden bahsedebilirim anneme ama anlamaz. Hiçbir şeyi anlamaz o.

İkimiz arabayla garaj yolundan çıkıp hastaneye giderken annem, “Yan komşuya köpekleri hakkında iki çift sözüm olacak, koydum kafaya,” diyor. Ben bebek koltuğuma bağlanmış hâldeyim. Evet, doğru. *Bebek koltuğu*. On üç yaşındayım ve annem beni bebek koltuğuna oturtuyor, fazla iri bir bebekmişim gibi. Ve evet, beni okula bırakırken de yapıyor bunu. Sakinleri arasından hiç kimseyi tanımadığınız yeni bir yere uyum sağlamak, büyük tuvaletinizi hâlâ bezinize yapıyormuşsunuz gibi görünmeseniz de yeterince kötü.

Hastane arabayla bir saat uzaklıkta. Eskiden çok yakındı ama Pondstead’e taşındığımız için, gitmek epey zahmetli şimdi. Taşındığımızdan beri oraya ilk kez gideceğim. Hatta, hastalığım

düzelmeğe başladığından beri ilk kontrolüm bu. Altı ayda bir kontrole gitmem gerekiyor ki... her şeyin yolunda gittiğinden emin olabilelim.

Annem yol boyunca naneli şeker yiyor, paketleri titreyen parmaklarıyla açıyor. Ne zaman gergin olsa böyle yapar.

Radyoyu açmadı, ben de o yüzden kulaklığımı takıp en sevdiğim oynatma listesini dinliyorum. Listedeki her şarkının her sözünü bilirim. Bir ara uykuya dalmış olmalıyım çünkü bir de bakıyorum ki gelmişiz. Annem ağzına son şekerini atıp arkasına dönüyor.

“Hazır mısın?”

“Hayır dersem n’olacak?”

Annem cıkcıkıyor. “Hadi. Hazır gelmişken seni kedi kuduzu için de kontrolden geirteceğim.”

ocuk koğuşuna gitmem gerekmiyor neyse ki. Onun yerine beşinci kattaki bir ayakta tedavi polikliniğindeyim. Sıkıcı bir bekleme odasında oturuyoruz. Hoparlörlerden fazla duygusal bir klasik müzik duyuluyor. Bir sehpanın üzerinde bir yığın dergi, bir köşede birkaç bebek oyuncadı var. Başka bir deyişle, benim yapabileceğim hiçbir şey yok.

Bugün hangi dersleri kaçırdığımı düşünüyorum. Fen bilimleri, matematik, tarih, beden eğitimi. Bayağı iyi liste. Ders kaıracaksam bari en kötülerini kaırayım. Beden eğitimine katılmam bile gerekmiyor ya geri. Derslerde öylece dikiliyorum, bazen de Bayan Stack’in kukaları yerleştirmesine yardım ediyorum. Ragbi oynamak zorunda kalmaktan iyidir ama “tuhaf yeni ocuk” şeklindeki imajım konusunda hiç faydalı olmuyor bu durum.

Tanımadığım bir hemşire, bir kapının ardından başını uzatıp, “Jordan Turner?” diyor.

Annemle ayağa kalkıp onu izliyoruz. Sıradaki iş rutin. Hemşire önce boyumu ölçüp kiloma bakıyor. Sonra kolumun üst kısmını havayla şişen, sıkı bir şeritle sarıyor, dirseğimin içindeki dolgun damara bir iğne batırıyor. Bazıları iğneden korkar ama ben alışkınım. Vudu bebeklerine döndüm artık.

Hemşire bir tüp kan aldıktan sonra koluma bant yapıştırıp bizi biraz daha bekleyelim diye bekleme odasına gönderiyor. Ya, alışık olduğum bir diğer şey de bu. Beklemek. Doktorları bekle, ziyaretçileri bekle. Ha bire bekle...

Annem bir dergiyi karıştırıyor. Yanında daha fazla naneli şeker getirmediğine pişman olduğunu anlayabiliyorum. Bu arada ben de çocuk koğuşuna giden yolu bulup oraya dönmek için bir dürtü hissediyorum. Kate hatırlar mı beni? O kadar çok çocuk geliyor ki hepsini karıştırıyordu. Ama geri dönsem oranın aynı olmayacağını da biliyorum. Aynı olamaz. Gerçi... Bilmiyorum. Buraya geri dönmek kafamı allak bullak ediyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Laboratuvardaki insanların kanımı incelediklerini ve değerlerin tekrar yükseldiğini gördüklerini hayal etmemeye çalışıyorum. Zihnimde yine kemoterapi, yine kusmalar, yine saç dökülmesi görüyorum. Burası zihnimin dönüp dolaşıp tekrar tekrar uğradığı, tanıdık, karanlık bir yol ve bunu durdurmak için herhangi bir şey yapmaya gücüm yok.

Doktor bizi içeri çağırdığında sakinleşmeye ve korkudan mideme oturan ağır, sancılı bovlung topunu yok saymaya çalışıyorum. Annem bana güven verme çabasıyla elimi sıkıyor ama ben sürekli ileri bakıyorum.

Doktoru tanıyorum. Koğuşta kaldığım zaman benden sorumlu doktor oydu. Adı Dr. Kanelos. Kır saçlı ve düzgün bir sakala sahip, neşeli, iyi bir adam. Annemle ikimiz onun odasında yerimize otururken, Dr. Kanelos bize hafifçe gülümsüyor. Tam gülümsemiyor, dudaklarını hafif içeri çekiyor. Bunun anlamı ne olabilir? İyi haber olabilir. Ama tabii, acıma gülümseyişi de olabilir.

Üstü kumaşla kaplı, sert plastik sandalyemin kenarını kavırıyorum. Oturduğum en rahatsız sandalye olabilir bu.

“Evet Jordan,” diyor Dr. Kanelos. “Seni tekrar görmek güzel.”

Başımı sallıyorum, doğru düzgün cevap veremeyecek kadar gerginim.

“Genel olarak nasıl hissediyorsun kendini?” diye soruyor doktor ama ben bir şey yapamadan annem lafa atlıyorum.

“Buraya gelmeden önce ateşi kırk nokta sekiz derecedeydi,” diyor. Sözcükler ağzından öyle bir hız ve telaşla çıkıyor ki ipini koparmış Jack Russell cinsi köpekleri getiriyorlar aklıma. “Ama tabii muhtemelen vahşi bir hayvanla oynarken ağaca çıktığı içindir,” diye ekliyor.

“Oynamıyordum,” demeyi başarıyorum boğuk sesimle. “Hem, o bir kediydi. Kediler vahşi hayvan değil ki.”

“Eh, hayatını dışarılarda geçiriyor, bence epey vahşi.”

“Sokağın karşısındaki yaşlı çiftin kedisiydi o,” diyorum.

“Of, o hayvan, çocuğumun eline n’apmış, baksanıza.” Bileğimi tutup doktorun görmesi için kaldırıyor. “Uysal bir hayvan olsa yapar mı böyle şey? Ne düşünüyorsunuz doktor?”

★ ÇORBA DAYANIŞMASI... BİR ÇORBADAN DAHA FAZLASI! ★

Ciddi bir hastalık atlatan ve yeni bir kasabaya taşınan on üç yaşındaki Jordan kimseyle arkadaşlık kuramaz; dış dünyayla arasında koca bir duvar vardır. Bir gün Harry isimli bir evsizle tanışır ve aylar öncesine geri döner: Çok sevdiği özel birine, "her fırsatta iyilik yapma" sözü verdiği zamana... Bunun üzerine çantasındaki çorba dolu termosu Harry'ye uzatır ve ikisi arasında müthiş bir dostluk başlar. Bir çorbayla başlayan dostlukları kısa sürede tüm dünyayı saracak bir dayanışma hikâyesine dönüşür. Artık Jordan'ın ördüğü duvarları yıkmaktan başka çaresi yoktur.

Ben Davis'ten dayanışmanın, hak aramanın ve birlik olmanın önemini vurgulayan, gerçek bir olaydan ilhamla yazılmış, etkileyici ve ödüllü bir roman.

13 YAŞ VE ÜSTÜ

ISBN: 978-605-285-771-7



9 786052 857717

KAPAK RESMİ
Julia Christians
TÜRKÇELEŞTİREN:
Mert Doğruer

tudem.com

f t i y i n tudemyayingrubu